

Pauluse Kiri

Eesti Evangeelse Luterliku Kiriku Tartu Pauluse koguduse kuukiri.

Uus nõukogu ja juhatus on valitud

Jaauarhis valis koguduse täiskogu uue nõukogu ning nõukogu omakorda uue juhatuse, revisjonikomisjoni ja sinodisaadikud.

Nõukogu valimisel käis hääletamas 195 inimest, kellest igaüks võis hääle anda kuni viie kandidaadi poolt. Valituks osutusid (tähestikulises järjekorras):

Hele Angerjäv, Merle Aruoja, Siim Barkala, Robert Bunder, Terje Elias, Katrin Ennok, Raul Ertmann, Anna Humal, Priit Humal, Kalle Kepler, Ragne Kepler, Katariina Kisand, Kaidu Kontkar, Enn Liba, Ülla Linnamägi, Küllike Lääne, Peeter Lääne, Ants-Johannes Martin, Maike Otsing, Heli Panksepp, Aino-Liisa Petolai, Koit Pindmaa, Olev Põld, Hedi Reima, Anu Seppa, Marika Švedko, Timo Švedko, Maksim Tubin, Merike Uudam ja Aino Varul.

Uus nõukogu valis oma esimesel koosolekul 29. jaanuaril uue juhatuse koosseisus: Koit Pindmaa (esimees), Olev Põld (aseesimees), Terje Elias, Kalle Kepler ja Marika Švedko.

Ameti poolest kuuluvad nii juhatusse kui nõukogusse ka koguduse õpetaja ja abiõpetaja.

Revisjonikomisjoni liikmeteks valiti Kaidu Kontkar, Peeter Lääne ja Maksim Tubin. Praostkonna sinodil esindavad meie kogudust edaspidi Koit Pindmaa ja Timo Švedko.

Olev Põld (vasakul) surub koguduse uue esimehe Koit Pindmaa kätt.

Koit Pindmaa sündis 20. oktoobril 1957 ja kasvas üles Räpina lähedal Linte külas. Ta lõpetas Räpina keskkooli ja Tallinna Polütehnilise Instituudi peenmehaanika erialal. Kümme aastat töötas ta observatooriumis Tõraveres ning on seejärel kuni tänaseni tegelenud ettevõtlusega. AS Retent juhatajana sisustab ta eriotstarbelisi tööruume meditsiini-asutustes, laboratooriumides, koolides, teadusasutustes, tööstuses ja mujal.

Varasest lapsepõlvest saadik on Koit Pindmaa koos isaga kirikus käinud. 18-aastaselt käis ta Räpina kirikus leeris. Aastal 2008 tuli ta ametlikult üle Tartu Pauluse kogudusse. Aastal 2012 ja 2017 valiti ta koguduse nõukogu liikmeks.

Koit Pindmaal on viis last: kaks poega ja kolm tütart. Ta on abielus Kaidi Pindmaaga, kes on samuti Pauluse koguduse liige. Nende ühine soov on kaasa aidata, et Jumala Sõna jõuaks iga inimeseni.

Saarineni pojapoeg külastas Pauluse kirikut

Arhitekt Eliel Saarineni poja Eero poeg Eric külastas 31. jaanuaril Tartu Pauluse kirikut. 74-aastaselt Ameerikas elaval mehel on soov teha film oma vanaisast.

„Vanaisa oleks väga rõõmus!” ütles Eric Saarinen (pildil), kui nägi kaunit renoveeritud Pauluse kirikut: „See on kahtlemata silmapaistev kirikuhoone.”

Anno Domini 2016

Aastal 2016 tegi Pauluse koguduses oma liikmeannetuse 1403 inimest. Aasta jooksul ristiti 102 inimest, leeritõnnistuse sai 71 inimest, laulatati 20 paari ja maeti 164 lahkunut. Maetute keskmine vanus oli 78 aastat. Noorim oli 9-kuune ja vanim 105-aastane. Aasta lõpuks oli kolumbaariumis 91 inimese põrm, neist 9 puistealal.

Heli Panksepp: kõik on

Räägi palun alustuseks endast. Milline oli sinu lapsepõlv?

Olen sündinud 28. veebruaril 1946. a. Võrumaal. Sündisin vallaslapsena. Isa puudumine on mind saatnud lapsest saadik. Isa kohta öeldi, et mu isa on taevas ja ma leppisin sellega, et olen Taevaisa laps. Minu ema ja tema kaks õde ning nende lapsed, me elasime kõik koos. Nende mehed olid juba surnud. Meil tekkis üsna suur pere ühes majas, tulime toime ja hoidsime ühte.

Mind ristiti samal aastal kui ma sündisin, 24. juunil. Minu ema töötas kolhoosis. Ta oli väga töökas. Ta soovitas mul ikka olla elus kannatlik, sedasama õpetas mulle ka siin kirikus olles õpetaja Joel.

Olin 6-aastane kui minu kõige vanem tädi, kes elas mõned kilomeetrid eemal, arvas, et emal on raske minuga üksi toime tulla. Kuna tema lapsed olid suured, siis ta võttis mu enda juurde elama. Tema ja ta abikaasa olid väga mõistlikud, jumalakartlikud ja hästi toime tulevad inimesed ning ma elasin seal kuus aastat, kuni ma sain Erastvere 7-klassilises koolis õppida ja selle lõpetada. Nad hoolitsesid mu eest väga hästi.

Seejärel pidin ma minema Kanepi kooli ja elama internaadis. Peale seda õppisin Võru keskkoolis. Emaga veetsin peamiselt siis koolivaheajad, suved ja nädalavahetused. Keskkooliaeg Võrus oli huvitav. Tol ajal, kui mina lõpetasin aastal 1965, õppisin keskkoolis eriala. Meil tüdrukute klassis olid pool klassi müüjad ja teine pool klassi olid algklasside õpetajad-vanempioneerijuhid, kelleks ka mina õppisin. Seda eriala soovitas mul valida üks noor õpetaja. Iga nädal oli üks eriala päev, kus õpetati kõigi ainete õpetamise metoodikat. Eriti huvitavad olid pedagoogika ja psühholoogia loengud. Teistes paraleelklassides õpiti lukkseppadeks, treialiteks. Ühesõnaga olin väga rahul, et nii sai valitud.

Milline on su tööelu olnud?

Pärast keskkooli tulin Tartusse, algas tööperiood. Tartusse tulin ma 1965. a. sügisel. Algul olin ma Naha- ja jalatsikombinaadi konstrueerimisosakonnas. Seal töötasin aastatel 1965–1973. Vahepeal ma abiellusin, 1969. aasta

lõpus. Abielust sündis kaks last, poeg ja tütar. Poeg sündis aastal 1970, tütar 1976. Abikaasast läksin lahku siis, kui tütar oli aastane. Õnneks oli mul häid abilisi. Üks neist mu täditütar, kes võttis mu lapsi enda juurde koolivaheaegadel. Nüüdseks on mul üks lapselaps, 9-aastane. Neil läheb kõigil kenasti.

Edasi kutsuti mind tööle Eesti Põllumajanduse Tehnoteeninduse Instituuti (enne oli see Moskva alluvusega ja venekeelse pika nimega asutus), kus konstrueeriti põllumajandusmasinate diagnostikaseadmeid. Seal ma töötasin 20 aastat, kuni see asutus 1994. aastal likvideeriti.

Järgnevate aastate sisse jäid mõned asendused töökohtadel, igasugused kursused ja ema hooldamine kuni ema 1996. a. suri.

Kuidas sa jõudsid Jumala juurde? Millal sa tundsid esimest korda, et Jumal tõesti ongi olemas?

Selles samas asutuses, mis likvideeriti, sattusin arhiivi korrastades natuke enne 1994. aastat, kui Pereraadio tegi proovisaateid, ühe sellise saate peale. Ma jäin kuulama ja mind tõmbas see kaasa. Ma mõtlesin, et uskumatu, mida kõike võib kuulda raadiost. Siis hakkasin Pereraadiot järjepidevalt kuulama, see oli mulle oluline ja vajalik. Otsin eraldi väikse raadio, et saaksin seda kaasa võtta ja igal pool kuulata. Kuulasin Osvald Targi jutlusi ja konspekterisin neid märkmikusse. Selle abil õppisin palvetama, see oli mulle väga oluline.

Aasta 1998 tõi mu ellu kõige suuremad

muudatused. Selleks ajaks olin ma matnud oma ema, ämma, ühe sõbra, ühe naabrinaise ja neid oli veel teisigi. Kõik need inimesed olid maetud ühe aasta jooksul ja mul oli tunne, et ma ei tea, mida eluga peale hakata. Ma ei olnud niivõrd kurb, kuivõrd pidin mõtlema, kuidas edasi. Ma ei olnud sinnamaani Tartus endale kogudust otsinud. Olin olnud kogu selle aja sünnist saadik kuni 1998. aastani Kanepi koguduse liige. Ma olin seal lapsena ristitud, 1969. aastal olin ma leeris käinud tänu sellele, et ema soov oli, et mu lapsed saaksid ristitud. Aga leer oli üsna ilma õpetuseta.

Jumala nimi ei ole mulle olnud võõras lapsest saati. Ma ei räägiks väga pikalt sellest, mis oli enne 1998. aastat. Enne seda oli kõike: olin õppinud palvetama, olin otsinud ja tahtnud kuulata ja lugeda vaimulikku kirjandust. Meil olid kodus väiksed laulu- ja palveraamatud, vanas kirjas, mida oli raske lugeda, aga tähtsamatel sündmustel ja pühadel loeti sealt. See oli nii armas.

Aga mingi liikumine algas tasapisi jah Pereraadio toel. Ma väga tahtsin palvetada. Kui ilmus see punaste kaantega kiriku laulu- ja palveraamat, otsin selle. Panin ta riiulisse ja seal ta seisis mitu aastat kuni ükskord võtsin ta kätte ja leidsin sealt palve osa. Olin tohutus vaimustuses ja ma kasutasin seda päris tükk aega.

Üks eriline moment oli 1998. aasta septembrikuus, kui ma ei olnud veel siia kogudusse tööle tulnud. Võtsime kodus ette remondi. Olime tütreaga kodus ja tegime remonti kahekesi. Lae värvimise juures oli ühel hetkel mu selg täiesti läbi. Mu selg oli nii valus, et ma ei saanud kõndida. Tütar läks poodi. Mul oli siis juba Piibel olemas – minu esimene Piibel. Ma roomasin riivli juurde ja avasin Piibli ja see koht oli Markuse 12,29-30: „Jeesus vastas: „Esimene on: Kuule, Iisrael, Issand, meie Jumal, on ainus Issand, ja armasta Issandat, oma Jumalat, kogu oma südamega ja kogu oma hingega ja kogu oma mõistusega ja kogu oma jõuga!”“ Ma lugesin seda, palvetasin ja mõistsin, et olin jätnud unarusse palvetamise ja mõtlemise Jumala peale. Palvetasin seal ega läinud mööda kümnet minuti, kui ma tõusin jalgadele. Tütar tuli poest tagasi ja ütles: „Ema, sa kõnnid!”“

tulnud õnnistuseks

See oli esimene suurem ime, mida ma tahaksin alati meeles pidada ja mitte kunagi unustada. Neid on olnud veel palju, aga need on olnud ka väga isiklikud, neist kõigist ei taha rääkida. Aga kui keegi tunneb huvi, siis võib tulla minu käest küsima.

Kuidas sa jõudsid Pauluse kogudusse?

1998. aastal rääkisin ühe endise töökaaslasega, kes oli tulnud sel samal kevadel Pauluse kogudusse leeri. Ütlesin talle, et olen Kanepis asjad lõpetanud ning mul ei ole enam asja sinna ning ma otsin nüüd Tartus endale kogudust. Tema ütles ilma mõtlemata: „Kindlasti tule Paulusesse, siin on suurepärane õpetaja.“

See oli üsna varakevadel 1998, kui ma tulin siia jumalateenistusele. Ma olin seda maja näinud, siin lähedal töötanud, aga ma ei olnud siia kunagi enne sisse astunud. See oli vapustav: oli rahvast, oli soe kirik. See kõik tõmbas mind nii kaasa, et ma ei kahelnud üldse, et siia ma tahan jääda. Niisiis väga mitmetel põhjustel ma tulin.

Jäid sa siis kohe koguduse liikmeks?

Olin mõned korrad käinud kirikus ja kuulanud jutlust ning selle vastu võtnud. Siis ma astusin kantseleisse, kus istus Merce ja rääkisin talle, et soovin tulla üle siia kogudusse. Tema siis selgitas mulle, kuidas see käib ning sealsamas täitsime kirikutähe, mis saadeti Kanepi kogudusse. Nemad saatsid vastu oma andmed, kus oli täpselt kirjas, millal mind ristiti, millal leeris käisin ja millal mu lapsed ristiti. Nii käivad nüüdki asjad, käisid juba siis, et kui keegi tahab kogudust vahetada, siis ta tuleb sellesse kogudusse, mille liikmeks ta tahab saada, täidab seal kirikutähe selle kohta, kus ta on leeris käinud ja siis käib juba koguduse tasemel suhtlus. Üldiselt saame siis sealt vastuse, kui kõik kirikukirjad on nii nagu olema peab. Nii et väga suure rõõmuga sain koguduse liikmeks.

Kuidas sa jõudsid kirikutöele?

Ma olin ikka veel pooleldi vaba, ma ei olnud kusagil tööl ja ma ka ei otsinud tööd, sest mul ei olnud põhjust otsida. Siis 1998. aasta suvel aitasin siin vabatahtlikuna, asendasin Mercet tema puhkuse ajal. Selle puhkuse ajal juhtus selline lugu, et helistati kantseleisse

Lina tänava hooldushaiglast. Õpetaja Margit Nirgi oli hooldushaiglas hingedaja ja ta helistas ja ütles, et haiglas on üks Pauluse koguduse liige, kes tahab, et kogudusest tuleks keegi temaga rääkima. Küsisin õpetaja Joelilt ja praostkonna sekretär Tarmo Linnaselt, et kui te mulle nüüd oma õnnistuse annate, siis ma lähen sinna. Sellest sai alguse üsna suur asi. Minu juurde hakati sealt haiglast suunama inimesi, kes olid kunagi meie kogudusega seotud olnud. Nad ei olnud aktiivsed koguduse liikmed, aga nad oskasid sel hetkel, kui neil oli haiglas raske, sellele mõelda. Ma käisin neil külas haiglas, ka kodus, aitasin neid erinevates asjaajamistes. Seda esimest inimest, kes minu juurde suunati, käisin ka kodus aitas. Paljudel olid omaksed kusagil olemas ja ma siis otsisin neid, viisin nad kokku. Küllastasin perearste ja sotsiaalameid. Sellest algas minu diakooniatöö, millele Joel Luhamets mind kutsus 1998. aasta lõpus. Ta tegi mulle ettepaneku võtta üle praostkonna diakooniapunkt. Tallinnas oli diakooniakeskus, meie diakooniapunkt asus siis Pauluse kirikus. Kui õpetaja Joel tegi mulle ettepaneku hakata seda tööd tegema, siis ei öelnud ma kohe mitte midagi, sest see töö oli mulle ikka võõras, ma ei olnud ka kirikutöoga väga kursis. Aga abilisi oli palju: Merce aitas, Elmahte toetas raamatupidamisega, rääkimata õpetaja Joelist, kes viis mind kurssi nii ühe kui teisega. Üsna kerge oli sisse elada, kui lähedal olid usklikud inimesed. Ma tundsin, et võin iga hetk loota abile. Niisiis tasapisi õppisin, õpin siiaamaani, nüüd on 18 aastat täis.

Milline on su diakooniatöö koguduses nüüd?

Diakooniatöö osa on see, et räägin inimestega, kes siia tulevad. Põhiline igapäevane töö on kantseleitöö. Aga ma tean inimesi, kes tegelevad abivajajatega ja käivad inimeste juures, oskan neid vajadusel abivajajate juurde suunata. Taimi Kosso töö supiköögis on meil otseselt diakooniatöö abivajajatega. Aga kantseleis on mul erinevaid ülesandeid. Saadan kaarte ja kutseid sünnipäevalastele – see on ka mingis mõttes diakooniatöö. Elu on nii palju muutunud, et enam ei tule selliseid

küsimusi, et kas te saate mõnda inimest aidata. Selline abi osutamine toimub valdavalt sotsiaaltöötajate kaudu. Elu on ka näidanud, et need inimesed, kes kuuluvad kogudusse ja käivad aktiivselt kirikus, need on kuidagi kindlustatud, neil ei ole selliseid suuri probleeme nagu tookord oli.

Siis oli väga raskeid juhuseid. Alguses võtsin asju väga südamesse ja isiklikult ja see murekoorem kasvas. Õpetaja Joel ikka toetas ja lohutas, et sa ei saa päris kõike teha, sa ei saa teise eest elu elada. Sa teed seda, mida meie oleme võimelised tegema. Seda ma õppisin tasapisi. Kui diakooniapunkt veel tegutses, siis kohtusime kord kuus teiste diakooniatöötajatega Tallinnas. Seal oli meil koolitusi, olime diakooniahaiglas ja koguduste juures. See oli omamoodi toetav. Meid kutsuti kokku, et inimesed üksteisest tuge leiaks. Tegelikult on see ju nagu sotsiaaltöö. Kui keegi küsib, mida diakoonia tähendab, siis ma olen selgitanud, et seda võib nimetada kristlikuks sotsiaaltööks.

Tookord väga loodeti, et me teeksim Tartusse supiköögi ja nii see ju lõpuks läks. Alguses jagasime siit kantseleist lihtsalt leiba-saia. Liivimaa Pagar andis seda meile, lõikasime leiva portsjoniteks. Siis oli väga palju küsijaid. Andsime leiba või seda, mida mõni hea inimene tõi. Nüüdki tuuakse vahel küll moosipurke ja saiakesi, väga erinevaid asju. Teatakse, et meil on supiköök.

Milline on koguduse kantseleis igapäevatöö?

Kantseleis on kõige tähtsam kohalolek. Igal hetkel võib telefon heliseda, olenemata kellajast. Samamoodi on alati neid, kes kohale tulevad. Oleme Merlega kahekesi ja päris kõiges teineteist ei asenda. Minu rida on koguduse meetrikaraamatud, personaalia – teen sissekandeid ristimiste, konfirmeerimiste, laulatuste ja matuste raamatutesse. Personaalia on selline raamat, kuhu me kanname sisse kõik koguduse liikmed, ka ristitud lapsed. Igaühe kohta on raamatus sissekanne. Sedasama teeb ka elektrooniline andmebaas Koguja. Aga tehnika on tehnika – siiani peame raamatuid ka paberil ikka edasi.

Veel on kujunenud minu tööks abi leerikooli ajal. Leerikool on kolm korda

aastas. Ma olen kohal leeritundide alguses, võtan leerilapsed vastu, me täidame esimestes tundides ankeedid. Hiljem pean järke, kes kohal käivad. Otsin ja kontrollin, kes kuskil on ristitud, võtan kogudustega ühendust, kui ei ole ristitud meie koguduses. Samuti tegelen ma kirikutähtede küsimisega. Pikemad kursused on kevadel ja sügisel, suvine on lühem, kuna siis on leeritunnid kaks korda nädalas. Enne ja pärast leeritundi müün ja laenutan ma leerilastele vajalikke raamatuid, näiteks leeriõpikuid.

Kantselei igapäevase töö osa on liikmeannetuste vastvõtmine. Viimasel ajal tulevad need rohkem panga kaudu, aga sularahas saab kantseleis maksta.

Nüüd, kui oleme suuremates ruumides, on sageli vaja juhatada kiriku küllastajaid näiteks krüpti ja kolumbaariumisse. Praeguses suures kirikus on kerge ära eksida. Olen kirikus abiks talitustel – ristimistel, laulatustel, matustel. Kontsertide ajal on Aili Nahksepp kohal, siis ei pea ma kõigil üritustel kohal olema.

Mida oled koguduses töötades näinud ja kogunud?

Nüüd, pärast kiriku remonti oleme

suures avaras kantseleis ja terve kirik on kasutuses. Olen näinud neid tohutuid muutusi, mis on tõeline Jumala ime. See, mida kõike olen näinud selle aja jooksul, see on olnud üks väga õnnistav periood. Kiitus ja tänu Jumalale on südames nii suur, et see kõik on korda läinud. Sellest rääkides tuleb klimp kurku. Suur ime on see, et need tohutud muutused on siin läinud suhteliselt valutult ja uskumatult kenasti.

Elus on ikka olnud nii rõõmu kui kurbust, aga viimselt on ikka selline tunne, et see on olnud üks suur Jumala arm ja halastus, mis ei lähe meelest. Mulle meeldib üksi olla, siis tunnen ennast Jumalale lähemal. Ja hea on olla kirikus usklike inimeste keskel. Kõigilt, kellega olen siin koos töötanud, on midagi õppida.

Vaadates tagasi aastale 1998 ja praegusele hetkele, mis on sinu juures kõige rohkem muutunud?

Olen õppinud inimesi armastama nii nagu nad on. Ma kipun küll õpetama nooremaid, tunnen, et pean neid siinsete asjadega kurssi viima. Kirik on mulle teiseks koduks saanud. Ma ei kujuta ette, mis saab, kui ma enam ei jõua tulla

siia või kui mind enam vaja ei ole.

Jumala rahu elamine hakkab järjest rohkem selgeks saama. Ei ole raske uskuda, et Jumal on kõikvõimas. Ma tahan, et see jääks mu südamesse alatiseks. Usus on kergem olla.

Mida sa tahad kogudusele 2017. aastaks soovida?

Jätkuvat Jumala armu ja õnnistust. Siitsaadik on kõik olnud tema armu all, et see jätkuks. Mida muud meil on tahta? Et me ei taganeks oma usust ja me kõik oleksime valmis selleks hetkeks, kui meid siit ilmast kutsutakse.

Milline on su lemmikkirjakoht?

Mulle on eriline ikka Markuse 12,30: „Ja armasta Issandat, oma Jumalat, kogu oma südamega ja kogu oma hingega ja kogu oma mõistusega ja kogu oma jõuga!“ Ime tõttu, mis juhtus, kui ma seda kirjakohta olin lugenud. Kuigi Piiblis on ikka ainult head kohad. On olnud paremaid päevi ja halvemaid päevi, aga nüüd ma tean, et see kõik on olnud vajalik ja kõik on tulnud õnnistuseks.

Küsimusi esitas Liina Raju

Jumalateenistused

Igal pühapäeval algusega kell 10.

Jumalateenistuste ajal on lastele avatud kaks mängutuba: üks pigem beebidele, teine pigem koolieelikutele.

Ülekanded jumalateenistusest on Pereraadios ja Youtube keskkonnas.

Tuhkapäeva ja palvapäeva jumalateenistus on 1. märtsil kell 17.

Leerikool

Uus leerikool alustab tööd 6. märtsil kell 18.00. Tunnid on esmaspäeviti kell 18.00-19.30 kiriku tiibhoone saalis.

Leeripüha on 21. mail 2017.

Kiriku noortepäevad

EELK noortepäevad ehk kristlik noortefestival „Järgmine peatus“ on sel suvel 6. – 9. juulini Pilstveres. Teema „Omanäoline“ kõneleb sellest, et Jumal lõi inimese oma näo järgi.

Lähem info: noortejuht Robert Bunder. www.facebook.com/noortefestival/

Koguduse elu nädala sees

Piiblitunnid – kolmapäeviti kell 17.

Käsitleme Pauluse kirja efeslastele.

Taize palvused – neljapäeviti 17.30.

Noorteõhtud – reedeti kell 19.

Piibliringid:

P. 5. veebruar kell 11.45 (Juta)

E. 6. veebruar kell 17.00 (Liive)

R. 10. veebruar kell 18.00 (Aino)

E. 13. veebruar kell 17.00 (Liive)

P. 19. veebruar kell 11.45 (Juta)

E. 20. veebruar kell 17.00 (Liive)

R. 24. veebruar kell 18.00 (Aino)

E. 27. veebruar kell 17.00 (Liive)

P. 5. märts kell 11.45 (Juta)

E. 6. märts kell 17.00 (Liive)

Kantselei on avatud E-L 10-14, P 9-10, tel 7 420 258; tartu.pauluse@eelk.ee

Liikmeannetusi saab teha koguduse kantseleis või pangaulekandega.

Saaja: EELK Tartu Pauluse kogudus Arveldusarve EE282200221005105336 Summa on annetaja otsustada.

Kirik ja kolumbaarium on avatud E-R 10-17, L 10-14, P 9-12.

Raamatupood on avatud E-R 10-18, L 10-14 ja P 11.30-12.00.

Supiköök on avatud E-R 11-13 ja L 10-12:30

Kooriproovid

Kammerkoor teispäeviti kell 18.15.

Naiskoor kolmapäeviti kell 18.15.

Lastekoos laupäeviti kell 10.00.

Noorteansambel reedeti kell 18.00.

Pühapäevakool

Tunnid toimuvad laupäeviti kell 11.00:

2–4 aastased (Kirsika Berit Reino)

5–6 aastased (Aino-Liisa Petolai)

I – II klass (Riina Org ja Annely Tubin)

III – V klass (Anu Seppa ja Auli Marta Humal)

VI – VIII klass (Katrin Luhamets)

Kell 12.30: kooliealiste laste kunstiring alates 4. märtsist 2017 (Liive Koppel).